

jenému již dražebnímu řízení povolenému k vydobytí pohledávky vymáhajícího věřitele Oldřicha K-a. Toto dražební řízení bylo však povoleno a vedeno také na nemovitosti dlužnice vložka čís. 883. Podle ustanovení § 139 ex. ř. jsou přistoupivší věřitelé odkázáni na dražební řízení, jež musí přijmouti v tom stavu, v němž jest v době jejich přístupu, a musí se tedy spokojiti s tím, že se první exekuce vede v širším rozsahu, na více nemovitostí, než na které si přistupující věřitelé vymohli dražební řízení. Vyhradil-li exekuční soudce v usnesení ze dne 10. února 1930 nařízení dražebního roku až po provedení odhadu nemovitostí vložka čís. 883 kat., jež ve vedoucí exekuci mají rovněž býti draženy, vyhovuje jeho usnesení předpisům exekučního řádu (§ 145 druhý odstavec, § 169 první odstavec a § 170 první odstavec čís. 3 ex. ř.).

Čís. 10512.

Lze provést dvakrát exekuci na movité jmění dlužníka k vydobytí téže peněžité pohledávky, neposkytuje-li první zájem dostatečnou jistotu pro úplné uspokojení vymáhajícího věřitele. K tomu není však třeba nového povolení exekuce pro tutéž pohledávku, stačí požádání o nový výkon exekuce již dříve povolené. Lhostejno, že první exekuce byla vedena na dlužníka (kupce jednotlivce) pod jménem jeho firmy a druhá přímo (osobně) proti němu.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R I 954/30.)

K vydobytí peněžité pohledávky byla původně povolena proti firmě K. exekuce na nemovitosti. K opětovnému návrhu povolil soud první stolice k vydobytí téže pohledávky exekuci proti W-ovi. Rekursní soud tento exekuční návrh zamítl. Důvody: K exekučnímu návrhu, o nějž jde, byl připojen výpis z obchodního rejstříku, podle něhož jest W. jediným majitelem firmy K., proti níž byla povolena původní exekuce. Z toho zcela jasně vyplývá, že obě exekuce byly povoleny témuž vymáhajícímu věřiteli proti témuž dlužníku k vydobytí téže pohledávky. Ze zájemního protokolu plyne, že obojí zabavení bylo vykonáno na těchže movitostech. Není pochyby o tom, že vedení druhé exekuce jest zbytečným.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelce lze sice přisvědčiti v tom, že jí nemůže býti bráněno, by neprovedla dvakrát exekuci na movité jmění dlužníka, neposkytuje-li první zájem dostatečnou jistotu k úplnému uspokojení její pohledávky. Než k tomu není třeba nového povolení exekuce pro tutéž pohledávku, stačí jen požádání o nový výkon exekuce již dříve povolené a jest zbytečným působením útrat dlužníku, opakuje-li se znova návrh na povolení exekuce. Nerozhodné jest i to, že první exekuce byla vedena na dlužníka

pod jménem jeho firmy a druhá přímo (osobně) proti němu, poněvadž dlužník byl podle zjištění z obchodního rejstříku kupcem jednotlivcem, jehož firma byla jen jménem, pod nímž provozoval obchody a šlo tedy v obou případech o týž právní podmět. Exekuční titul bylo lze doplniti podle § 9 ex. ř. veřejnou listinou (výpisem z obchodního rejstříku).

Čís. 10513.

Na útržek za výtěžky vnucené správy nelze vésti zvláštní exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky z dodací smlouvy.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R I 976/30.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením pohledávky dlužníka proti cukrovaru na úplatu za prodanou řepu a příkázáním jí k vybrání. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Neprávem povolil soud první stolice napadeným usnesením exekuci na pohledávku za poddlužníkem, poněvadž ze spisu E 1458/30 jde na jevo, že na polovici usedlosti čís. pop. 111 v L. povinné straně patřící usnesením ze dne 23. června 1930 povolena byla za současné knihovní poznámky vymáhající straně pro tutěž pohledávku, která jest vymáhána exekucí, o niž tu jde, exekuce vnucenou správou této polovice usedlosti, za jejíž užitky jest považovati výtěžek za řepu v období 1930 sklizenou. Ježto vnucená správa povolena byla dnem 20. června 1930, a ježto vymáhající strana v tom směru nic jiného neuvádí, jest míti za to, že jde o užitky nemovitosti, jež byly vydobyté za vnucené správy. Na tyto užitky ve smyslu § 103 ex. ř. se vztahuje již zavedená vnucená správa a nelze na ně ve smyslu téhož ustanovení exekučního řádu vésti jinakou exekuci. Navrhovaná exekuce na pohledávku, jež povstala z tržeb za vydobyté užitky nemovitosti vnucené správě podléhající jest tudíž nepřipustnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs mylně má za to, že, an dlužník tržeb smlouvou z jara 1930 zaprodal podzimní sklizeň řepy cukrovaru, již tím odevzdal také poddlužníku sklizeň řepy (plodů), neboť ke skutečnému odevzdání věci ještě nedošlo. Povoláním vnucené správy na dlužníkovy nemovitosti — usnesením ze dne 20. června 1930 — stala se podzimní sklizeň řepy výtěžkem nemovitosti, patřícím do vnucené správy (srov. § 119 druhý odstavec ex. ř.) a vnucený správce převzetím vnucené správy přejal nejen dlužníková práva, nýbrž i jeho smluvní závazky, tudíž i povinnost, dodržeti obligační smlouvu dlužníka s cukrovarem o dodání řepy, nebyla-li dodávka již splněna před zahájením vnucené správy. Na útržek za výtěžky vnucené správy nelze však vésti zvláštní exekuci zabavením